

ses rimligt att samtliga kostnader och inkomstbortfall ersättes av det allmänna. I vissa fall råder också oklarhet om när ersättning skall utgå.

Lagrådet har även tagit upp denna fråga och aktualiserat tanken på att ersättning till s. k. kroniska smittbärare, d. v. s. de som fört smitta i mer än 90 dagar, skall regleras genom skadestånd. F. n. utgår ersättning efter prövning i varje särskilt fall av länsstyrelse. Det kan enligt vår mening också övervägas om inte all ersättning för den tid då smittbäraren inte är sjuk och av den anledningen arbetsoförmögen borde regleras genom skadestånd. F. n. utgår ersättningen upp till 90 dagar enligt sjukförsäkringsbestämmelserna, vilka ju inte medger ersättning med mer än i genomsnitt 80 procent av inkomstbortfallet. Hela frågan om ersättning till smittbärare bör enligt vår mening tas upp till prövning och förslag snarast föreläggas riksdagen.

Med stöd av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 36 måtte besluta

1) att den förteckning över sjukdomar som skall kunna föranleda ingripanden enligt smittskyddslagen måtte intagas i lagtexten, samt

2) att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag till nya bestämmelser angående ersättning till smittbärare, varvid de ovan anförda synpunkterna bör beaktas.

Stockholm den 12 mars 1968

Ola Ullsten (fp)

Bengt Sjönell (fp)

Nr 1004

Av herr Åkerlind och fru Heurlin, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 36, med förslag till smittskyddslag, m. m.

(Lika lydande med motion nr 775 i Första kammaren)

Stockholm den 12 mars 1968

Allan Åkerlind (h)

Dagmar Heurlin (h)
